

Україна взяла курс на зміцнення режиму охорони прав інтелектуальної власності [5].

Також держава повинна звернути увагу на нормативні акти, які повинні бути зрозумілими та доступними всім громадянам. На даний момент в Україні близько 94 тисячі нормативно-правових актів, з яких 20 % складають закони, проте лише незначна кількість містить норми прямої дії. В правовій системі Європейського Союзу цінується не кількість актів, а їх зрозумілість, доречність та якість. Тому уряду України потрібно враховувати дані аспекти створення нормативно-правової бази України[6].

Висновок: Впроваджуючи європейські правові стандарти, Україна забезпечить розвиток політичній, соціальній, економічній, підприємницькій сферам і наблизиться за рівнем життя до країн Європейського Союзу.

Список використаних джерел

1. Копиленко О., Києвець О. Європейські стандарти в українському законодавчому процесі: можливість і доцільність // Проблеми застосування міжнародних стандартів у правовій системі України / за заг. ред. Є. Б. Кубка. Київ: ПрАТ «Юрид. практика», 2013. 608 с.

2. Хаустова М. Г. Проблема організаційно-правового забезпечення гармонізації законодавства України до законодавства Європейського Союзу // Проблеми законності: зб. наук. пр. / відп. ред. В. Я. Тацій. Харків: Нац. ун-т «ЮАУ», 2013. Вип. 121. С. 12–29.

3. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. URL: http://www.kmu.gov.ua/kmu/control/uk/publish/article?art_id=246581344.

4. Про схвалення Рекомендації Ради асоціації між Україною та ЄС про імплементацію Порядку денного асоціації між Україною та ЄС: Розпорядж. Каб. Міністрів України від 13 берез. 2015 р. №207-р [On Approval of the Recommendations of the Association Council between Ukraine and the EU on the Implementation of the Association Agenda between Ukraine and the EU: Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine of March 13, 2015 No.207-p]. URL: http://www.kmu.gov.ua/kmu/document/248046005/st06978%20UA_15-1%20final.pdf.

5. Муравйов В. Зближення законодавства України з правом Європейського Союзу: сучасний стан та перспективи // Вісн. Київ. нац. ун-ту ім. Тараса Шевченка. 2007. № 35–36. С. 48.

6. Шило О. Г. Проблеми адаптації кримінального процесуального законодавства України // Вісн. Нац. акад. прав. наук України. 2016. №3 (86). С. 102–110.

**Студент Навчально-наукового інституту
№ 2 Національної академії внутрішніх
справ**

Лисенко Катерина Анатоліївна¹

ЮРИДИЧНІ КОФЛІКТИ ТА ФОРМИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Актуальність дослідження юридичних конфліктів та форм їх вирішення визначається тим, що більшість конфліктів виникає поза юридичною сферою і лише згодом у процесі розвитку набуває юридичних ознак, а відтак, вони виявляються у перехідному або змішаному варіанті. Мотивація таких конфліктів спочатку не пов'язана з юриспруденцією і стосується економічних, національних, соціальних, особистих або суспільних інтересів, але згодом, із розвитком подій, змінюються в правові явища.

В реальному житті до юридичних належать будь-які міждержавні конфлікти, всі трудові, у багатьох випадках сімейні, виробничі, побутові та міжнаціональні конфлікти, угоди між регіонами чи гілками влади, суперечки щодо визначення статусу нації тощо. Чимало конфліктів мають змішаний характер і містять як правові, так і неправові елементи (наприклад, конфлікти на релігійній або етнічній основі, конфлікт між політичними партіями і державною структурою (парламентом, Міністерством юстиції)

¹ Науковий керівник: Харченко Н.П.

стосовно різних підходів до політичного життя спочатку може не мати юридичного характеру, але з часом може стати значною державно-правовою проблемою.

Проблеми формування та розв'язання конфліктних ситуацій у правовій площині виступають предметом численних наукових досліджень сучасних вітчизняних правознавців, політологів та соціологів. У них вони намагаються сформулювати основні підстави виникнення такого роду явищ, класифікувати їх, обґрунтувати необхідність активного пошуку їх вирішення, і таким чином використати свої висновки для удосконалення суспільно-політичних процесів у сучасній українській державі. Серед таких вчених слід назвати правознавців Ю. Г. Барабаша, С. В. Бобровник, Л. М. Герасіну, А. А. Єзерова, В. М. Кривцову, О. О. Небрат, М. М. Новікову, Н. П. Свиридюк та інших. Сьогодні фактично немає міждисциплінарних наукових досліджень правового конфлікту з позицій не лише правової, але й інших суспільних наук.

Ситуація насамперед пов'язана з появою протидіючих суб'єктів - основних учасників конфлікту.

Суб'єктами конфлікту можуть бути окремі фізичні особи та колективні суб'єкти - державні та недержавні організації. У якості специфічних суб'єктів виступають держава і муніципальні освіти.

Об'єкти юридичних конфліктів – це матеріальні (власність, територія тощо) і нематеріальні (честь, гідність, здоров'я) елементи реального світу, які знаходяться по різні боки інтересів різних суб'єктів права, якщо врегулювання суперечок з цього приводу здійснюється за допомогою правових засобів.

Під предметом юридичного конфлікту слід розуміти об'єктивно існуючу чи уявну проблему юридичного характеру, яка пов'язана з визначенням прав та обов'язків сторін і має вирішуватися за допомогою юридичних засобів.

Типологія юридичних конфліктів, як і інших, досить різноманітна. Вони поділяються на глобальні і регіональні, групові і міжособисті, ситуаційні і позиційні, конфлікти інтересів і когнітивні, гострі і мляві, такі, що поновлюються, тощо.

Юридичні конфлікти можуть існувати у сфері правового регулювання будь якої галузі права. Найбільш типові конфлікти пов'язані з питаннями, що регулюється цивільним, трудовим, сімейним, фінансовим правом. Значну групу становлять конфлікти, де потрібно застосовувати норми кримінального, кримінально-процесуального, кримінально-виконавчого права.

До основних причин юридичних конфліктів належать:

1. Порушення правових норм однією або обома протидіючими сторонами під час екологічного, демографічного, економічного, соціально-політичного, міжнаціонального, ідеологічного конфлікту. У результаті ці соціальні конфлікти набувають форми юридичних, коли юридична форма конфлікту приховує економічний, політичний, національний і інший зміст. Саме в праві зафіксований в юридичній формі статус (права й обов'язки) державних органів, політичних партій, господарюючих суб'єктів та індивідів.

2. Суперечності (колізія) юридичних норм унаслідок недоопрацювання правових актів, результат свідомого їх заплутування зацікавленими особами, які виступають виразником політичних, економічних, національних груп тиску на законодавців.

3. Правовий нігілізм – правове безкультур'я, відкидання або ігнорування права, юридичних норм, правових цінностей, зневажливе ставлення до правових традицій. Своєрідним проявом правового нігілізму, який заявив про себе в останні десятиліття ХХ ст., стала тіньова нормотворчість держави, спричинена низькою правовою культурою у всіх ешелонах суспільства, що виявляється у: відриві соціальної норми від конкретних умов життєдіяльності; невідповідності правових норм реаліям суспільного життя; неповному або перекрученому відображенні у свідомості людей об'єктивних закономірностей функціонування суспільства; нестабільності певної норми, а тому її неспроможності виконувати функцію соціального регулятора; послабленні або

незастосуванні санкції. Правовий нігілізм певною мірою поширюється і на людей закону, що породжує зневіру в реалізації основних громадянських принципів: недоторканості особистості, рівності всіх перед законом та інших.

4. Відчуження населення та інших суб'єктів від держави і його інститутів у випадку, коли існуючі закони не відповідають інтересам або можливостям суспільства.

Вирішення юридичного конфлікту – це подолання основної суперечності на користь сторін, усунення його на рівні причин конфлікту самими конфліктуючими сторонами або шляхом підключення третьої сторони (посередника). Вирішення конфлікту передбачає розробку окремої моделі. Модель вирішення конфлікту – це сукупність певних методик його подолання, яка безпосередньо залежить від результатів діагностики конкретного конфлікту.

Є чотири принципові моделі, за допомогою яких конфліктуючі сторони можуть вирішити свої суперечності і вийти із стану конфлікту: силовий (одностороннє домінування), роз'єднання сторін, компроміс, інтегральна модель і можлива і симбіозна модель як певна комбінація названих способів.

Взагалі, юридичний конфлікт необхідно виводити із загального поняття конфлікту. Юридичний конфлікт є протиставленням суб'єктів права з суперечливими правовими оголошеннями, що виникло у зв'язку із створенням, реалізацією, застосуванням, зміною, порушенням або тлумаченням права. Юридичним конфліктом є змішані, перехідні форми протиставлення, що мають хоч би один елемент (суб'єкти, об'єкт, суб'єктивну сторону (мотивацію) або об'єктивну сторону протидії) юридичного характеру, за якого сторони або треті особи обов'язково вдаються до необхідної юридичної процедури (юридизація конфлікту), що дозволяє надалі завершити його шляхом припинення або вирішення юридичним способом.

Список використаних джерел:

1. <https://studfiles.net/preview/5561954/page:36/>
2. https://m.stud.com.ua/33279/pravo/faktori_provokuyut_yuridichni_konflikti_tipologiya_konfliktiv
3. https://lubbook.org/book_662_glava_40_JUridichn%d1%96_konfl%d1%96kti:_%d1%97kh_s.html
4. Кривцова В.М. Методологічне підґрунтя аналізу конфліктів юридичної галузі //Проблеми законності: Респ. міжвідом. наук. зб. /Відп. ред. В.Я. Тацій. –Харків: Нац. юрид. акад. України, 2003. – Вип. №59. – С.204-212.
5. <http://www.info-library.com.ua/books-text-8144.html>

**Курсант 101 навчальної групи
(Прикарпатський факультет) НАВС**

Лук'янович Яна Олександрівна¹

НЕДЕМОКРАТИЧНІ ПОЛІТИЧНІ РЕЖИМИ

Недемократичний режим – це вид державного режиму, згідно з яким державна влада концентрується в руках однієї особи або групи осіб та реалізується більш строгими способами шляхом порушення прав і свобод людини та ліквідуванням спроможностей для вільного волевиявлення інтересів різних груп населення.

Недемократичному режиму характерні такі основні ознаки:

- надлишкове зосередження в центр державної влади, її зосередження в руках однієї особи або групи осіб, неконтрольованої народом;
- відсутність правових систем та інших запорук реалізації прав і свобод суспільства;
- повне контролювання держави усіх сфер громадського життя;

---

¹ Науковий керівник: *Онищук І.І.*